

Un număr vechiu 2 lei

# CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

D I R E C T O R : C I R U E C O N O M U

Licențiat în drept din Paris, Procuror-General la Inalta Curte de casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

**ABONAMENTUL**

Pe an, în România . . . . . 40 lei  
 6 luni . . . . . 20 „  
 3 luni . . . . . 10 „  
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână  
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

**Redacția & Administrația**  
 București, CALEA RAHOVEI—5  
 Lângă Palatul Justiției  
**TELEFON № 16/98**

Vol. 11, ediția 11, Dreptul civil Alexandresco, este de vânzare la *Curierul Judiciar*. Prețul 18 lei. Persoanele care s'au abonat îl vor primi cu 15 lei.

**S U M A R**

Brevetele de invențiune § 6 — Obiecțiunile ce se aduc atât sistemului de brevetare fără nici o cheazășie, cum și aceleia că protecțiunea legală să nu fie acordată invențiunei de cât numai în urma unei premergătoare cercetări a oficiului de patentare, de d-l Gr. V. Maniu ;

**JURISPRUDENȚĂ :**

Curtea de Casație secția 1 : D. A. Polichronie cu *Caracaleanu* ;  
 Tribunalul Prahova secția 1 : N. Bazilescu cu *Șandor Ianoș*, cu Observație de d-l Ioan Vasiliu ;  
 Reorganizarea judecătorilor de ocoale, de d-l G. I. Demetriu ;  
 Informațiuni.

**BREVETELE DE INVENȚIUNE \*)**

§ 6 — OBIECȚIUNILE CE SE ADUC ATĂT SISTEMULUI DE BREVETARE FĂRĂ NICI O CHEZĂȘIE, CUM ȘI ACELUIA CĂ PROTECȚIUNEA LEGALĂ SĂ NU FIE ACORDATĂ INVENȚIUNEI, DE CAT NUMAI ÎN URMA UNEI PREMERGĂTOARE CERCEȚĂRI A OFICIULUI DE PATENTARE.

În mersul ei progresiv, societatea noastră a ajuns la acea epocă de maturitate, când pe lângă absorbirea curat materială a cunoștințelor ce formează nesecata comoară obștească, îi se cere a năzui la rândul ei, de a produce originale învățăminte și a contribui cu propriile ei puteri la progresul comun.

Scopul legislațiunilor asupra brevetelor, nu este de natură a provoca geniul său talentul pe care alte cauze firești îl plămădesc, ci are de scop ca invențiunea găsită, societatea să poată trage dintr'însa profitul ei legiuit.

Din acest punct de vedere se înțelege de la sine, ce importanță ar putea avea studiul acestor cesțiuni atât de noi, deși în ce privește problema

care din cele două sisteme în vigoare ar fi de preferat, doctrina chiar și în străinătate e împărțită în două tabere. iar legiuirile însuși se despart în sisteme diferite ce mult timp încă vor sta astfel despărțite până a ajunge la unificarea nădăjduită.

Susținătorii sistemului neexaminării prealabile pretind că din inconvenientele semnalate în contra ambelor sisteme, al lor este acela care oferă cele mai puține neajunsuri.

Este adevărat că în primul sistem, atunci când se refuză un brevet, ceia ce de altminteri este rar, cel care a solicitat brevetul nu este pus în condițiune să știe pe ce motiv îi s'a refuzat, cum ar trebui mai ales când ar putea să 'și repare greșeala, de pildă când refuzul, nu are alt motiv, de cât pluralitatea obiectului a cărui brevetare s'a cerut. Dar acest inconvenient, lesne ar putea fi înlăturat : reamintim că în Englitera, examinatorul semnalează inventatorului imperfecțiunile ce le găsește, iar inventatorul poate să corecteze erorile semnalate, fără să piarză prioritatea datei.

Mult mai grave se par, adepților acestui sistem, inconvenientele celui de al doilea.

Examenul, zic dâșii, prin el însuși oferă cea mai mare dificultate. Ori cari ar fi oamenii însărcinați a 'și da verdictul, mai ales refuzății, îi vor bănuși de părtinire și nepricepere.

Dar, nu se vorbește numai de simple bănușii, se articulează adevărate greșeli.

Cei ce au văzut în Germania aceste lucruri mai de aproape, ne spun că și acolo, invențiunile cele mai simple, deși au fost une ori cele mai ingenioase, cele mai de valoare din punctul de vedere comercial, totuși, tocmai acestea au fost respinse de oficiul pentru patente (*Patentamt*), sub cuvânt că nu purtau emblema genialității. Mai ales în trecut, ne spun d-nii Schütz și Mintz, biroul brevetelor în Germania motiva refuzurile sale, constatând că invențiunea, deși nouă, dar nu pare brevetabilă, «de vreme ce ori ce tehnician ar putea să o facă fără greutate».

Aceste obiecțiuni au determinat Uniunea germană a respinge propunerea pentru reglementarea brevetabilității, opinând că este mai bine, nu a defini și determina caracterile ei, ci de a mărgini examenul prealabil al oficiilor de patente la singura cercetare dacă invențiunea este nouă.

Este învederat că examinarea brevetabilității unei invențiuni devine mai facilă, când ea își va

\*) Vezi *Curierul Judiciar* No. 56, 59, 61, 65 și 78 din 907.



fi făcut probele în practică, în comparațiune cu examinarea în abstract, făcută în momentul chiar al solicitării brevetului. Putem asemăna această examinare, cu o recoltă ajunsă la maturitate, față de care nu mai poți închide ochii spre a nu conchide la valoarea sa sau nevaloarea spicului produs, pe când nu tot așa de ușor se poate recunoaște, ce are să fie o recoltă în care nu se poate încă examina, de cât grâul ce are să servească la semănat mai la urmă. Sunt cazuri prin urmare, unde un judecător care vede invențiunea realizată, ar putea spune: «această invențiune a fost nouă, în momentul când a fost solicitată oficiului brevetării ei; ea, s'a dovedit chiar practic, că are oare care valoare, din punctul de vedere comercial. Dar acum când stau eu să judec, opinez, că ea era așa de ușoară de conceput, în cât cel dintâi venit ar fi putut să o scornească, de vreme ce nu are nici o urmă genială de invențiune».

Cum vedem, dificultatea unei drepte judecări naște nu numai cu ocaziunea solicitării brevetului, ci și în caz de contestațiune, în condițiuni mult mai grave. În adevăr, în caz de contestațiune, inventatorul se găsește într'o situațiune mai rea de cât dacă n'ar fi obținut brevetul, căci prin punerea ei în aplicare, are și capitaluri angajate pentru exploatarea invențiunii sale.

Așa fiind, pentru invențiunile de șovăelnică brevetabilitate, inventatorul e nevoit să se încreaza numai întâmplărei, căci depinde de individualitatea judecătorului ca, da sau ba, brevetul său după ce practic își va fi făcut încercarea, să fie sau nu mai la urmă menținut judecătorește. Așa totul atârână, de modul de gândire al celui judecător. D-nii Schütz și Mintz ne povestesc despre un avocat, care judeca invențiunile, după gradul lor de complicațiune; pentru lucrurile simple, avea obiceiul să zică: «asta nu e o invențiune, căci construcțiunea ei, este așa de simplă, în cât și eu o pricep».

Incertitudinea legală pare ast-fel a fi foarte mare în Germania, care dorește reguli mai neschimbate în ce privește brevetabilitatea. Raportorii citați mai sus, se raliază așa dar fățiș la sistemul legiurii franceze conchizând că ori-ce inovațiune manifestată ca o valoare pentru economia socială, trebuie să fie brevetată.

Brevetul nu e recompensa rezervată «sclipirilor geniului» și nici o distribuțiune oficială de premii. După cum zicea d-l Ch. Lyon-Caen, invențiunea în sine are o valoare, iar nu titlu care o constată.

Dar dacă la aceste neajunsuri de cari se plânge lumea industrială germană, fiind date margiuile și slăbiciunile firei noastre omenești, adăugăm că mulțimea cererilor din Germania, impune examinării a nu putea fi de cât sumare, nu mai poate fi vre-o mirare dacă se produc ast-fel zilnic, refuzuri nejustificate. Se citează în această privință refuzuri sistematice din partea birourilor de examinare, a unor invențiuni de cea mai reală valoare, cum au fost mărețele invențiuni ale lui Giffart și Bessemer.

Tendința acestor birouri este a refuza, și rădăcina acestui rău se vede în defectele legii. Numai dacă Patentamtul din Berlin a admis o invențiune pentru care oficiu celelalte au o mare evlavie, ea are șansa a trece și prin purgatoriile celorlalte.

De aci, o procedură lentă, costisitoare, bănuicioasă, cum este ori-ce administrațiune în genere.

În Germania, Patentamtul a imaginat a cere ca invențiunile să prezinte *un efect tehnic nou*, lucru ce pare a fi fost închipuit, numai ca mijloc nou ca oficiul să se desbure de invențiunea pe care nu voia să o patenteze, fără alt motiv mărturisit.

Și dacă se examinează reversul medaliei, adică soarta invențiunilor admise, și aci procedura prin care au trecut e socotită — ca o adevărată târăgăneală: căci, în Germania, această procedură ține în mijlociu, câte 15 luni, și s'a văzut brevetul cu No. 107637, care n'a fost liberat, de cât după cinci ani și 42 de zile.

Pe lângă aceasta, legiurii care admit opozițiuni la eliberarea brevetelor, deschid un alt câmp tot așa de lent și canel, fără să le pedepsească.

Și apoi, când după toată această laborioasă procedură s'a obținut un brevet, culmea este că patentarul nu e cel puțin pus la adăpost, după o așa târăgăneală, contra întreprinderilor deprimante ca ori-ce judecată, de a îi se deschide un proces, just sau injust.

Dacă este așa, ce importanță mai are deciziunea administrațiunii dată după atâta cercetare în favoarea inventatorului, întru cât brevetul său poate din nou deveni obiectul de sfădueli astă dată sprijinite pe probe incontestabile, cum ar fi când s'ar dovedi judecătorește că procedeul pretins nou, era de mai înainte descris în vre-o lucrare uitată, pe care comisiunea de examinare nu o cunoscuse?

Examenul prealabil, nu dă ast-fel, o garanție absolută; în Franța, zice-se, sunt mai puține brevete *anulate* pe cale judiciară, de cât câte sunt *atacate* pe cale judiciară în Germania.

Pe de altă parte, acest examen prealabil mai are defectul de a iluziona pe brevetat și a-l împinge după credința lui Pouillet, ca la rândul său să facă temerar, procese de contrafacere. Rea lege, fără îndoială dacă lucrul este așa, legea care provoacă diferențele!

Servește măcar, examinarea prealabilă, a desbăra industria de brevetele fără valoare? Iluziune și aci, zic criticii acestui sistem, căci în Germania cu examenul prealabil se liberează în mijlocie câte un brevet la două cereri, adică în 15 luni, 50% din brevetele cerute.—În Franța, pe timp de un an, tot 50% din brevete, sunt abandonate de proprietarii lor. Deci, zice d-l E. Bert, eată că în Franța să ajunge la același rezultat în 12 luni în loc de 15, fără cheltuelile ce le ocazionatează patentamtul.

În fine, modificările ce le propune administrațiunea și atunci când admite invențiunea, sunt adesea mai pe jos ele însăși, de ori-ce critică, fie prin pedantismul fie prin preciozitatea lor bizară<sup>1)</sup>.

Ea împărtășește acest defect cu alte instituțiuni savante: în Franța, un membru al Academiei de științe auzind funcționând grafonul, a apostrofat pe inventator, acuzându-l că nu este de cât un șarlatan ventrilog, venit de peste ocean ca să mistifice savanta adunare.

E mai bine decî a desființa sistemul *preventiv*, calificat greoi și neeficace, mulțumindu-ne cu cel *repressiv*, al legiuritorului francez.

<sup>1)</sup> Câte-va exemple curioase se pot vedea în An. cit., p. 66.



După cum știm, în acest din urmă sistem, oricine solicită un brevet, îl obține, îndată ce a îndeplinit formele, dar acest brevet îl are pe risc și pericolul său. Dacă invențiunea nu e nouă, dacă a mai fost publicată, inventatorul riscă decăderea sa de la beneficiul brevetului cu pierderea taxelor încasate, ba, poate chiar să fie supus unei pedepse penale sau unei despăgubiri civile. Cât despre neînsemnătatea sau inutilitatea chiar a invențiunii ea și mai mult privește exclusiv pe inventator, care înșelat în așteptarea sa riscă și aci a nu fi recompensat de profitul sumelor cheltuite, pentru obținerea și punerea în practică a brevetului.

Față de tabloul așa de mohorât pe care îl înalță contra sistemului de examinare prealabilă, adversarii săi, partizanii tot așa de convingși între cari ilustrul Klostermann, văd tocmai în acest sistem, o mare siguranță și singura posibilă pentru industrie pe cât rațional este permis în potriva monopolului ce mulțimea pseudo-inventatorilor se încearcă să uzurpeze, în paguba muncii.

Numai prin examenul prealabil, se precizează și se determină exact, drepturile exclusive ale inventatorilor, pe cât o lucrare omenească de asemenea natură este posibilă. Chiar și greutățile întâmpinate și înviate cu dificila procedură a examinării, dau brevetului o valoare deosebită.

În plus, această examinare mai oferă următoarele avantaje:

1) discuțiunea la care e supusă invențiunea, obligă pe inventator să adâncească studiile invențiunii sale.

Germanii, dau mare importanță acestei considerațiuni.

2) asistența unui examinator experimentat în cestiunile tehnice și juridice, e de mare interes inventatorului. În Franța, acest rol îl are birourile tehnice, cari dau povești, examinează ele de nu sunt precedente și îndeplinesc formele de obținere ale brevetului, fără garanțiile oficialităților.

3) desbaterile dinaintea oficiilor de patente (Patentamt), facilitează interpretarea și discutarea brevetelor dinaintea instanțelor de fond, în caz de procese ulterioare;

4) tot aceste desbateri, ajută și terților, în studiile lor de perfecționare a invențiunii.

D-l Seligsohn, în răspunsul pe care îl dă d-lor Schütz și Mintz, recunoaște ca întemeiată critica adusă Patentamturilor, în ce privește acea pretențiune a lor, ca invențiunile să fie producătoare de un efect tehnic nou. E necontestabil, după cum s'a observat de mult, că în adevăr cele mai simple invențiuni sunt și cele ce prind mai lesne, deci cele ce aduc un câștig mai bănos inventatorilor cari le-au conceput mai întâi.

Din acest punct de vedere, se recunoaște că e de prisos a se examina dacă invențiunea este utilă și dacă are sau nu o valoare materială, fără ca prin această concesiune, să se excludă cu totul ideea, cel puțin după unii, ca oficiile de patente să cerceteze întru cât o invențiune realizează, așa cât este de simplă, și un oare care progres tehnic.

S'a învinuit Patentamturile germane, că ar fi din cale afară severe în această privință. Dar tot aceeași critici convin că acum oficiile de patente au devenit și în Germania, mult mai indulgente.

Dacă este incontestabil, că în acel trecut sever

s'a comis și erori, dar cine poate susține că nu, însăși Tribunalele ordinare, n'a greșit și ele nici o dată ca instanțe judecătorești, că n'a comis greșeli similare? Nimic nu este infailibil. E destul a constata că jurisprudența oficiilor de patente a făcut progrese considerabile, spre a conchide cu și mai multă siguranță despre ameliorarea continuă a operii lor în viitor.

S'a mai obiectat cum că procedura dinaintea acelor oficii ar fi lungă și greoaie. Dar în această încetineală, vina toată nu cade numai asupra lor ci și asupra terților oponenți sau asupra a însăși solicitorilor.

Se mai zice cum că această întârziătoare procedură, nu împiedică ulterioarele cereri în anulare pe cale judiciară.

Evident. Și chiar așa trebuie să fie, întru cât aceste cereri absolut necesare, sunt și rare.

E adevărat că s'a susținut cum că nici în țările fără examinare prealabilă, proporțiunea cererilor în anulare, nu ar fi mult mai considerabilă. Dar, după opiniunea contrară, mica diferență de proporțiune, provine din o altă cauză nedorită, și anume, că în legiurile de patente fără examinare, mai ales în Anglita, procedura de anulare este așa de costisitoare, în cât numai casele mari industriale și pot plăti luxul unui proces în anulare.

De altminteri cestiunea nu ni se pare deplin elucidată, din punctul de vedere statistic, fiindcă s'a examinat aci prea multe elemente disparate, din care nu se pot trage concluziuni defavorabile unui sistem, în favoarea celui alt.

Între țările ce servesc ca elemente de comparațiune, condițiunile industriale sunt deosebite.

Nu este destul a compara brevetele anulate din Franța, cu cele atacate pe cale judiciară în Germania.

D-l Bert susține că în Franța inventatorul ajunge a abandona după 12 luni de nefructoase încercări, invențiunea sa, în aceeași proporțiune aproape ca în Germania, însă fără a fi împiedicat ca acolo de autoritate, după 15 luni, care i-ar fi refuzat brevetul.

Pentru noi, este întrebare, dacă aceasta este un câștig, sau o împrejurare agravantă, în defavoarea sistemului francez? Dacă la suma de renunțări, așa zise voluntare, adăugăm aceia a anulărilor judiciare din Franța, vom găsi deci o altă balanță, cum ni se pare și firesc să fie, defavorabilă sistemului de neexaminare.

În interesantele discuțiuni ale congresului din 1900, pe când d-l Bert, unul din raportori, apăra sistemul francez, pe când D-nii Schütz și Mintz să fac interpreții doleanțelor inventatorilor din Germania, un alt congresist d-l Seligsohn în dezacord cu d-lor, ne asigură din potrivă, că industria germană îi se par mulțumiți cu examinarea prealabilă mai ales în industria chimică, aceia care a luat așa mare avânt în Germania. D-sa adaugă cum că nici străinii, nu au de ce a să plângă că ar fi mai stânjeniți în pretențiunile lor: statistica arată din contră, după d-sa, că situațiunea inventatorilor străini, e tot așa de bună.

Dar ceia ce este și mai interesant, pe când o parte din congresiștii germani critica sistemul lor de legiuire, alți congresiști francezi cum este d-l Assi, să declarați fără șovăire partizani ai sistemului de examinare prealabilă, constatând ceia ce



am spus-o și noi într'un număr precedent, că legislațiunile cele mai recente să întemeiază pe principiul liberei examinări, deși restrânge competența acestei examinări la unica cestiune dacă invențiunea este nouă.

Un brevet examinat, după cum observă d-l Assi, oferă marelui avantajist să fi socotit ca mai serios, ceea ce face că inventatorii francezi, să duc a lua brevete în Germania, numai spre a-și valorifica brevetul lor francez.

Acest lucru așa de important pare stabilit, îl constată și d-l Eisenmann, avocat german, stabilit la Paris, adică foarte în măsură a cunoaște acest lucru, de altminteri netăgăduit. Prima cestiune ce să pune unui inventator francez, ne asigură d-sa, e dacă și-a brevetat invențiunea sa în America, în Germania, sau chiar la vecina noastră Austrie. Dacă nu, brevetul francez e în sine socotit ca fără nici o valoare.

E adevărat, adaugă d-l Assi, că bunătatea sistemului de examinare nu depinde de lege, pe cât de aplicarea ei.

Examinatorii, deși tehnici de valoare, sunt unorii lipsiți de cunoștințe juridice: ar fi de dorit, să se confineze a examina cestiunea noutății invențiunii, fără a cerceta meritul ei. A să cuceri însă obținerea legii după o examinare, este mai potrivit, credem noi, epocii în care trăim de egalizare și democrație, de cât a primi direct de la obținere o protecțiune nemeritată și în definitiv, fără nici o garanție.

Or, tocmai această examinare atât de criticată, dă brevetului cea mai multă autoritate.

D-l Assi răspunde fericit obiecțiunii că examinarea nu împiedică atacarea ulterioară a brevetului prin o cerere principală în anulare, demonstrând că este just să fie atacabil un brevet și după examinare, dacă să descopere un viciu nou și deci necunoscut examinării. Dar cum aceasta formează excepțiunea, examinarea prin ea însăși dă brevetului o bază serioasă.

De altminteri din toate discuțiunile preurmăte rezultă că punctul vulnerabil al sistemului examinării prealabile, este că el lasă să depinză totul de modul cum va fi aplicată legea care admite o asemenea examinare. Ori, de când lumea, o legislațiune nu aduce foloase de cât atunci când se găsesc oameni destoinici a o aplica ast-fel, ca rezultatele ei bune să iasă la iveală.

Un al doilea punct, dobândind în discuțiune e că în potriva primului grup de legiuiri cari s'au cristalizat după forma legiurii franceze din 1844, legiurile din cel de al doilea grup par a nu fi găsit încă o formă definitivă spre care să tinză, variind foarte deosebit de la unele la altele, ca și cum și-ar căuta soluțiunea tip. Așa, examinarea consacrată de legislațiunea austriacă să apropie mai mult de legislațiunea americană, dar e foarte deosebită de așa zisul prototip al legiurii germane.

S'a mai convenit în fine, și acest punct e cel mai important, că examinatorii trebuiesc să-și mărginească cercetarea lor, la singura cestiune a noutății, nu să scruteze, cel puțin în principiu, meritul sau valoarea tehnică a invențiunii.

Dacă acum ne întrebăm, care este de preferat, mărturisim că în ce ne privește, am înclina mai mult spre cel de al doilea grup. Am fi dorit ca

legiuitorul nostru, să fi avut în vedere posibilitatea, cu un corp tehnic luminat, de a înființa un oficiu și poate mai multe, cari ar fi adus mai reale servicii, ca societatea pe care Ypsilante nu să fiuse a o înființa în veacul al opt-spre-zecelea spre a să ocupa de invențiunile noi pentru podoaba și folosul patriei.

Să fi avut în vedere, legiuitorul nostru din al două-zecilea secol, și situațiunea noastră geografică ce ne făgăduiește a recuceri rolul de intermediari între occident și răsărit, atrăgând prin autoritatea ce dă o examinare conștiincioasă, gândirea din toate părțile chiar și din colo de frontiere.

Mai ales pentru noi, o asemenea instituțiune tehnică, ar fi devenit o călăuză sigură pentru progresul cercetărilor industriale.

Dar legiuitorul nostru a ezitat să creeze, ca în Germania și aiurea, oficii cu așa prerogative. El nu a voit, nici măcar sistemul legislațiunii elvețiene, care a găsit o soluțiune mijlocie: avizarea officioasă și secretă, fără a impune inventatorului modificarea.

Acest sistem pare destul de practic, pentru țările cari nu au ajuns la un excesiv progres industrial.

Art. 17 al legiurii elvețiene glăsuiește ast-fel: «Dacă biroul crede a observa că invențiunea nu este brevetabilă va da celui ce a făcut cererea, un aviz prealabil și secret, să poată după voie menține, preschimba, sau parăsi cererea sa».

Obiecțiunea ce s'a articulat contra acestui sistem «seducător» cum îl canfică și cei ce l'au criticat, este temerea că examinătorul neavând dreptul ași impune opiniunea sa, ca în legislațiunile unde examinarea implică modificare sau respingere, el va presta mai puțină energie și va pune mai puțină grijă la cercetarea anteriorităților sau la studierea invențiunilor.

De fapt să zice că aceasta și are loc în Elveția, unde funcționează sistemul avizării prealabile.

(Va urma).

**GR. V. MANIU**

## INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S I

Audiența de la 9 Octombrie 1907

Președenția D-lui CH. PHEPEKYDE, Prim-Președinte

D. A. Polihronie cu C. Caracaleanu

Interogator. — Lipsa părții, sau refuzul de a răspunde. — Considerarea ca un început de probă în favoarea celui ce a propus interogatorul. — Cazul când partea vine și răspunde la interogator. — Dreptul judecătorului și în acest caz a aprecia dacă răspunsul poate fi considerat ca un început de dovadă. — (Art. 234 Pr. civilă).

Prin art. 234 Pr. civilă, legiuitorul s'a ocupat de ceea ce se întâmplă mai des când a prevăzut că nevenirea la interogator sau refuzul de a răspunde se pot considera ca un început de probă, în favoarea celui care a propus interogatorul; că, în afară de aceste două cazuri se mai poate întâmpla ca partea să vină și să răspundă la interogator, caz în care judecătorul de fond poate să aprecieze dacă acel răspuns,



*fără a dovedi pe deplin faptul pretins, îl face totuși verosimil, și deci poate să considere acel răspuns ca un început de probă, care să se poată completa cu alte dovezi.*

Decizia No. 320/907. — Casată, după recursul făcut de D. A. Polihronie, sentința tribunalului Olt No. 471/906, dată în proces cu G. Caracaleanu.

Curtea.

Ascultând pe d-nii avocații D. Alexandresco și Elefterie Rădulescu în dezvoltarea motivului de casare; și Pe d-l adv Aurel Comănescu în combateri.

Deliberând,

*Asupra motivului de casare:*

«Violarea art. 234 Pr. civ., greșit tribunalul zice că atunci când o parte se prezintă și răspunde la interogator, răspunsul în complet nu poate servi ca început de probă, ci s'ar completa cu martori, căci de la tăcerea și lipsa părții poate fi un început de probă; cum nu ar putea fi un început de probă răspunsul care în parte dovedește pretențiunea. Art. 1901 și 1197 C. civ. Nemotivare În adevăr Judecătorul de pace prin încheierea din 29 Noembrie 1903, considerând răspunsul părții adverse prin care îmi recunoaște o parte din pretențiunea mea ca un început de dovadă, admite dovada cu martori pentru completarea dovezei. tribunalul prin sentința atacată cu recurs, cu violarea art. 1191 și 1197 Cod civil, îmi respinge dovada cu martori și nu motivează».

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată că recurentul, acționând în judecată pe intimat pentru a-i plăti suma de 246 lei. Pa chemat la interogator; că judele de ocol luând răspunsul pârâtului la acel interogator ca început de dovadă, a admis reclamantului proba cu martori, conform art. 234 Pr. civ., spre a-și dovedi acțiunea și a condamnat pe pârât la plata sumei reclamate; că, în contra acestei cărți de judecată, pârâtul făcând apel, tribunalul stabilește că proba cu martori este neadmisibilă în speță și, întru cât reclamantul nu mai invocase nici o altă probă, îl respinge acțiunea ca nedovedită;

Considerând că, pentru a decide ast-fel, tribunalul se întemeiază pe dispozițiunile art. art. 234 Pr. civ. și motivează că după acest articol numai nevenirea la interogator sau refuzul de a răspunde se pot considera ca o mărturisire completă sau ca un început de dovadă, care se poate completa cu alte probe, iar atunci când partea se prezintă și răspunde la interogator, cum este în speță, răspunsurile făcute nu se pot considera ca un început de probă, și nu se pot completa cu martori, acest cas nefiind prevăzut de art. 234;

Considerând că prin art. 234 Pr. civ. legiuitorul s'a ocupat de ceea ce se întâmplă mai des, când a prevăzut că nevenirea la interogator sau refuzul de a răspunde se pot considera ca un început de probă în favoarea celui care a propus interogatorul;

Că, în afară de aceste două cazuri, se mai poate întâmpla ca partea să vină și să răspundă la interogator;

Că, și în acest caz judecătorul de fond poate să aprecieze, dacă acel răspuns, fără a dovedi pe deplin faptul pretins, îl face totuși verosimil și deci poate să considere acel răspuns ca un început de probă, care se poate completa cu alte dovezi, cum a făcut în speță judele de ocol;

Considerând că, a decide, cum a decis tribunalul, că, atunci când partea se prezintă și răspunde, judecătorul nu poate să ia acel răspuns ca un început de dovadă, este nu numai de a tăgădui judecătorului de fond principiul atribuit, ce are de la lege, întru îndeplinirea misiunii sale, adică acela de a aprecia probele supuse judecății sale, dar și a interpreta în mod

eronat dispozițiile art. 234 Pr. civ., care nu a ridicat și nu a putut să ridice instanțelor de fond un asemenea atribut;

Că de aceea motivul de casare este fondat; Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PRAHOVA, S. II

Audiența de la 20 August 1907

Președenția D-lui C VĂRGOLICI, Judecător

N. Basilescu cu Șandor Ianoș

Sentința No 261/907

Comunicarea actelor de procedură. — Dacă dispozițiile art 69<sup>a</sup> proc. civilă se aplica și la judecătorii de pace. — Termenul în care are a se comunica pârâtului citațiunea judecătorului de ocol. — Dacă acest termen are a se socoti pe zile libere. — Lipirea citațiunii pe zidul casei părții citate. — Nulitatea procedurii. — (Art. 69 și 729 proc. civilă, și art. 84 al. 1 legea jud. de ocol.).

1) După art. 69 proc. civilă dispoziție care se aplică și la judecătorii de ocoale, procedura se îndeplinește în toată curgerea pricinii, la domiciliul fixat în întâia citație, iar schimbarea domiciliului nu e opozabilă părții protivnice pentru procedurile următoare de cât după ce aceeași schimbare i va fi fost încunoscintată prin portărei.

2) Conform art. 84 al. 1 din legea judecătorilor de ocoale, prima citațiune are a se înmâna pârâtului înainte cu cel puțin două zile de judecată, iar pentru orice alt termen este nevoie de cel puțin o zi pentru comunicarea citației, zi care conform art. 729 proc. civilă are a se socoti pe zile libere, adică ca și cum ar fi trei în realitate.

Ast-fel, dacă o citație a fost comunicată părții în ziua de 7 Decembrie, termenul de înfățișare nu putea fi de cât cel de 10 Decembrie iar nu acel de 9 Decembrie.

3) Lipirea citației pe ușe iar nu în alt loc este o formalitate esențială, locul fiind cu intențiune determinat de legiuitor, întru cât ușa este partea locuinței de care ori-cine se lovește în primul rând.

Prin urmare, nu se poate considera ca bine îndeplinită o procedură, când în lipsa părții, agentul lipește citația pe zidul casei.

Tribunalul.

Asupra apelului făcut de N. Basilescu înaintea Tribunalului Ilfov, secția I cu petițiunea înregistrată la No. 21949/905 în contra cărții de judecată civilă cu No. 1017/905 a Judecătoriei ocolului II București;

Având în vedere că tribunalul a fost sesizat cu judecarea acestui apel de Inalta Curte de Casație care prin decizia cu No. 127/907<sup>1)</sup> și după recursul făcut de Șandor Ianoș a casat sentința Tribunalului Ilfov, secția I cu No. 541/907;

<sup>1)</sup> Vezi Curierul Judiciar No. 56 din 1907.



Având în vedere concluziile orale puse de părți azi în instanță prin avocații lor;

Având în vedere că prin cartea de judecată apelată Judele de ocol a respins ca nefondată contestația făcută de apelantul N. Basilescu în contra executării cărții de Judecată civilă No. 2711/904 cerută de intimatul Șandor Ianoș și prin care se declară reziliat contractul de vânzare intervenit între dănsii relativ la terenul din moșia Măicănești Grefoaicele din București-Noi și a obligat pe apelant ca să-i plătească intimatului suma de 940 lei prețul cu care cumpăraseră terenul, plus 80 lei cheltueli de judecată;

Având în vedere că apelantul în susținerea apelului de față și a contestației de la prima instanță a invocat ca motive: că citația pentru termenul de 9 Decembrie 1904 și cartea de judecată pusă în executare din 16 Decembrie 1904 n'au fost comunicate la noul său domiciliu conform art. 69 și 740 proc. civilă; că nu s'a respectat calcularea termenului relativ la predarea citației din 7 Decembrie pentru înfățișarea din 9 Decembrie 1904, adică să fi avut două zile libere cel puțin de la predarea ei, și că atât procedura pentru acest termen cât și comunicarea cărții de judecată No. 2711/904 nu s'au făcut în conformitate cu art. 74 proc. civilă;

Asupra primului motiv de apel că citația din 7 Decembrie 1904 și cartea de judecată No. 2711/904 n'au fost comunicate la noul domiciliu conform art. 69 și 740 proc. civilă;

Considerând că art. 69 proc. civilă, dispune tocmai că procedurile se vor îndeplini în toată curgerea pricinii la domiciliul fixat în întâia citație, și că schimbarea domiciliului nu va fi opozabilă părții protivnice pentru procedurile următoare, de cât după ce această schimbare îi va fi fost încunostiințată prin portărei, ceea-ce în speță nu s'a făcut; că, prin urmare, bine s'a comunicat citația și cartea de judecată sus menționate la vechiul domiciliu din strada Dreapă No. 5;

Având în vedere că art. 740 proc. civilă lăsând în vigoare legea Judecătorilor de pace, aceasta nu conține vre-o dispozițiune contrarie art. 69 din aceeași procedură, care se aplică în speță;

Că dar, primul motiv este neîntemeiat;

În ceea-ce privește al doilea motiv relativ la calcularea termenului pentru comunicarea citației;

Având în vedere că deși art. 84 al. I din legea Judecătorilor de pace, prevede un termen de cel puțin două zile pentru a se pune în vederea pârâtului data primei citațiuni;

Că, pentru ori-ce alt termen, este nevoie de cel puțin o zi pentru comunicarea citației;

Că această zi trebuie socotită conform art. 729 Pr. civ. pe zile libere, adică să nu se socotească nici ziua când s'a început, nici ziua când se sfârșește termenul, acest text fiind în măsură de siguranță pentru îndeplinirea procedurii și având deci o aplicațiune generală, cu atât mai mult cu cât este conceput dintr'un spirit de perfectă echitate;

Că, prin urmare, o zi liberă trebuie socotită ca și când ar fi trei în realitate, legea venind în mod categoric și expres în favoarea părții citate;

Că, în speță, citațiunea comunicându-se apelantului în ziua de 7 Decembrie 1904, și acesta având dreptul la o zi liberă, termenul nu putea să expire de cât la finele zilei de 9 ziua de 8 considerându-se conform legii ca o zi liberă, căci prima și ultima, adică 7 și 9 nu se socotesc, înfățișarea nu putea avea loc de cât în ziua de 10, după cum s'a comunicat citația pârâtului;

Că, fiind fixat pentru ziua de 9 termenul de înfățișare, citația i-a fost tardiv comunicată;

Prin urmare al doilea motiv de apel se găsește întemeiat;

În ce privește al treilea motiv, că nu s'au îndeplinit formalitățile prevăzute sub pedeapsă de nulitate de art. 74 Pr. civilă;

Având în vedere dispozițiunea art. 74 ult. alin. Pr.

civilă, că în caz când persoanele menționate lipsesc sau nu vor voi or putea da adeverință de primire agentul va lipi citația pe ușe, consemnând aceasta în procesul verbal;

Că lipirea citației pe ușe, iar nu în alt loc, este o formalitate esențială, locul fiind cu intențiune determinat de legiuitor, pentru ca cel căruia se comunică citațiunea să ia cunoștință în ori-ce caz, prin acest mod, ușa fiind partea locuinței de care ori-cine se lovește în primul rând și nu este posibil să se presupue măcar că citația fiind lipită acolo n'a văzut-o, n'a observat-o; că această formalitate asigurând, în lipsă de alt mijloc, mai presus de ori-care alt mod, comunicarea reală și efectivă a citației, ca astfel să se garanteze dreptul sfânt al apelantului de a se apăra de pretențiunile reclamantului, care pot fi nedrepte și astfel să-l lezeze;

Că, în speță, procesul-verbal dresat de agentul judecătoresc respectiv, spune că s'a îndeplinit formalitatea aceasta riguroasă a legii, lipindu-se citația pe zidul casei pârâtului, iar nu pe ușe, neprecizându-se de loc nici cel puțin pe ce porțiune anume a zidului și anume a căruia din zidurile casei a fost lipită citația;

Că, așa fiind, nu s'a procedat conform art. 74 Pr. civ.

Că, nu se poate dovedi cu nici un mijloc de probă, că zidul despre care e vorba este lângă grăiajul porței, procesul-verbal dresat de un agent judecătoresc fiind un act autentic și în contra lui neadmițându-se de cât calea înscrierii în fals;

Când nici chiar precizarea arătărilor făcute de procesul-verbal, nu se poate face pe cale de dovadă, formalitățile art. 74 trebuind a fi îndeplinite în mod strict, de către chiar agentul judecătoresc;

Că, prin urmare, citația a fost rău comunicată, și deci acest motiv fiind întemeiat, urmează a se admite apelul, a se reforma cartea de judecată apelată și admițându-se contestația de la prima instanță, să se anuleze formula executorie pusă pe cartea de judecată No. 2711/904, precum și toate actele de urmărire făcute pe baza ei;

Pentru aceste motive, redactate de d-l supleant A. Suciu, Tribunalul, admite apelul făcut N. Basilescu, etc

(ss) C. Vârgolici, A. Suciu.

Grefier (s) C. C. Stănescu

**Observație.** — În ce privește interpretarea, în principiu, a art. 84 l. Jud. de pace, Inalta Curte de casație a decis în două rânduri, cunoscute de mine, că, la Judecătorii de pace, numai prima înfățișare trebuie pusă în vederea pârâtului cel mai târziu cu 2 zile înainte, iar pentru cele ulterioare se poate scurta termenul, fără a fi nevoie de a declara urgența. (Vezi *Curierul Judiciar* No. 43/907, Cas. s. I, decizia No. 101 din 19 Martie 1907 și *Curierul Judiciar* No. 56/907, Cas. s. II, decizia No. 127 din 28 Mai 1907).

Înainte Tribunalului Prahova am ridicat chestiunea pe care Inalta Curte n'o rezolvase: Dacă nu trebuiesc 2 zile de cât pentru prima înfățișare pentru a mi se aduce la cunoștință judecarea unui proces, atunci la cât poate fi redus acest termen de 2 zile, pentru cele ulterioare? Sunt legal citat comunicându-mi-se citația chiar în ziua procesului, în ajunul acelei zile sau în ziua precedentă acestui ajun, cum este în speță? Nefiind coprins în dispozițiunile art. 84 l. Jud. de pace la cât poate fi redus termenul de mai



sus, se face recurs la principiile generale de drept spre a-l determina, normă pe care a adoptat-o și Tribunalul. De alt-fel, chestiunea de a se ști care este termenul cel mai scurt pentru a fi legal chemat înaintea ori-cărei instanțe judecătorești, a venit dese-ori în discuțiune și, Inalta Curte de casație, s. I, stabilește prin deciziunea importantă cu No. 482, din 17 Decembrie 1901, că, acest termen este de *o zi liberă* (\*).

Rămâne, deci, de văzut dacă, în speța de mai sus, comunicându-se citația la 7 Decembrie și dându-se hotărârea la 9 Decembrie 1904, cursese intervalul de timp cât ține *o zi liberă* de la comunicarea citației până în ziua judecătorești?

Art. 729 pr. civ. sună: termenele coprinse în procedură se înțeleg pe zile libere, *adică nu se socotește nici ziua când s'a început, nici ziua când se sfârșește termenul*. Faptul că «*nu se socotește ziua când s'a început*» termenul se explică prin aceea că s'ar putea întâmpla să nu se comunice un act cu puțin înainte de sfârșitul acestei zile, și legiuitorul a găsit că ar fi nedrept a nu se socoti o zi de care n'am profitat. Mai greu de înțeles este partea finală a art. 729 pr. civ. De ce să nu se socotească ziua *când sfârșește termenul*? Rațional ar fi ca un termen, dat cui-va, ca să facă sau să nu i se facă ceva, și odată trecut; să fie decăzut din drepturile acordate prin termen. D. e. Mi se acordă un termen de 3 zile libere să fac un act sau să nu mi se facă ceva, și să presupun că termenul începe a curge de la 1-iu, atunci, conform art. 729 pr. civ., nu voi socoti ziua de 1-iu ci de la cea următoare, adică 2 și voi avea 2, 3 și 4 care compun termenul de 3 zile. Ultima zi a acestui termen, adică a 4-a, odată trecută, rațional ar fi ca termenul de 3 zile libere să se considere scurs. Totuși, legiuitorul, prin dispoziția finală a art. 729 pr. civ. intervine în favoarea părții carei îi impune ceva și prelungeste termenul odată fixat cu încă o zi, prin cuvintele (nu se socotește) *nici ziua când se sfârșește termenul*. Această dispozițiune, în termeni liberi, se poate exprima: dacă la termenul pe zile libere nu se socotește ziua când acesta se sfârșește, nu înseamnă că termenul ar avea o zi mai puțin ci, din contra, una mai mult, adică n'am să socotesc ultima zi a termenului, dar, în locul ei am să adaog pe cea următoare. Și astfel se explică de ce în cazul luat mai sus sunt

încă în termen să mai fac un act și în ziua a 5-a, de și în realitate am avut trei zile întregi 2, 3 și 4. Această favoare a acordat-o legiuitorul pentru că nu toți locuitorii unei țări cunosc de aproape dispozițiunile legii și spre a înlătura ori-ce indoială.

În mod practic, ca să se determine un interval de timp pe zile libere, se procedează astfel: la numărul care exprimă câte zile libere trebuie să fie, să adaogă încă două și vom avea: la un interval de 2 zile libere vom avea 4 zile; la unul de 3 vom avea 5 și a. m. d.

Firese este, deci, ca *un interval de o zi liberă* să fie compus din 3 zile. Trib. Prahova a decis că comunicându-se citația la 7 Decembrie, termenul de o zi liberă nu putea să expire de cât *la finele zilei* de 9 Decembrie. Deși sunt de acord cu Trib. asupra faptului că o zi liberă socotită de la 7 expiră la sfârșitul lui 9 Decembrie și, deci, fiind hotărât că trebuie să am înaintea mea măcar o zi liberă ca să pot fi judecat, dându-se hotărârea în ziua de 9, am fost judecat în lăuntrul unui termen în care, după principiile generale, nu puteam fi judecat, totuși, mi se pare că On. Trib. greșește când afirmă că 8 Decembrie e zi liberă, iar 7 și 9, ca prima și ultima zi a termenului, nu se socotesc. În cazul nostru, 7 Decembrie e prima zi a termenului (a quo), deci n'am s'o socotesc; 8 Decembrie este ultima zi (ad quem) și, conform părții finale a art. 729 Pr. civ., n'am s'o socotesc nici pe aceasta; și, potrivit celor zise mai sus, în locul ei am să adaog la termen pe 9 Decembrie, care îmi aparține, în întregime. Ziua liberă n'are să fie nici 7 nici 8 și nici 9 Decembrie, ci intervalul de timp coprins între 7 și sfârșitul lui 9 Decembrie.

Nu trebuie dar confundat *ziua liberă* cu *ziua întreagă*. Calculul acesteia din urmă se face în cazul nostru astfel: se socotește de la miezul nopții-a zilei de 7 Decembrie și până la miezul nopții zilei următoare, adică a celei de 8. Fiind judecat în ziua de 9 s'a respectat o zi întreagă, dar nu o zi liberă.

IOAN VASILIU  
Advocat

## REORGANIZAREA JUDECĂTORIILOR DE OCOALE

Prin noul proiect se desființează ajutorii de judecător așa cum sunt astăzi, funcționând însă pe lângă fie-care judecător un stagiar *care nu va putea judeca*, ci va face numai lucrări de cancelarie și de procedură grațioasă.

Aceasta e una din cele mai bune dispozițiuni, căci până acum era o adevărată anomalie cu ajutorul de judecător, abia numit în magistratură, să aibă dreptul de a judeca în tocmai ca și judecă-

(\*) Vezi Casație I, decizia 309 din 3 Octombrie 1907 în *Curierul Judiciar* No. 79 din 29 Noembrie 1907, care, interpretând art. 84 l. J. P., pune principiul că, în afaceri de natură urgentă, judecătorul poate fixa termenul de judecată chiar în ziua prezentării acțiunii și citația se poate preda în mod valabil în aceeași zi și chiar în instanța de apel.



torul căruia i se cerea cel puțin doi ani de carieră. În noul sistem însă la fie-care judecătorie nefiind de cât un singur judecător, ce se va întâmpla când judecătorul va fi bolnav sau împedecat (dacă e recusabil de ex.) de a judeca. Cine îi va ține locul? Un judecător de la alt ocol? Dar atunci rămâne acel ocol fără judecător. Un judecător de la tribunal? Asta se poate, însă în cazuri urgente, o boală subită sau altele neprevăzute, ar fi câte o dată imposibil să vie judecătorul de la oraș tocmai la marginea județului chiar în ziua aceea, așa că s'ar amâna procesele. O mică paranteză: și în asemenea caz autorizația ar trebui s'o dea Președintele Tribunalului iar nu Ministrul de Justiție, ca în sistemul actual, când se perde timpul util până se face schimbul de telegrame. Dar mai e și alte cereri, înmulțindu-se numărul judecătoriilor vom avea într'un județ 8, 9 și chiar 10 judecători, astfel că n'ar fi de mirare ca într'o zi să fie 2 judecători în imposibilitate de a fi la post și atunci trimețându-se judecători de la tribunal ar fi să rămâe tribunalul fără magistrați. Nu mai zicem nimic de cheltuielile cu transportul și diurnile acestor magistrați deplasați. Atunci cum ar trebui să fie? Noul proiect spune că stagiarii vor putea fi avansați dupe un an de practică în postul de judecător; atunci foarte lesne: La judecătoriile unde stagiarul are deja un an să fie autorizat, prin decret ministerial în urma avisului judecătorului că e capabil — sau chiar în urma unui examen — să fie autorizat a ține locul judecătorului când acesta va fi în adevăr împedecat de a judeca în persoană. Cu chipul acesta se va evita inconvenientele ce le am arătat mai sus și se va rezolvi și chestiunea concediilor judecătorilor de ocol. Căci, de sigur, fie care judecător stând de obicei la țară va avea și el nevoie să vie la oraș din când în când pentru cele necesare vieții, plus că vara va avea nevoie de o lună de repaos și fără un asemenea sistem e de întrebare cine va ține locul judecătorilor în lunile de vară când mai toți vor voi să plece o lună de zile! Dar cu chipul acesta ar fi și un bine pentru stagiar: căci legea zice că dupe un an stagiarul poate deveni judecător, dar acesta e un drept pe care îl dă legea, însă nu i se poate garanta că va fi avansat, și e foarte simplu pentru ce: Judecătorii fiind quasi-inamovibili nu vor fi locuri așa că mulți vor sta multă vreme stagiari, în cât ar fi o anomalie ca un stagiar care ar putea fi judecător titular, dacă ar fi loc, să nu poată înlocui, din când în când, pe judecătorul său. Ceva mai mult ideea noastră e și în spiritul legii, care prevăzând înaintarea judecătorului pe loc, ar putea foarte bine să permită și avansarea stagiariului pe loc în sensul cum am arătat mai sus.

Admițând acest principiu serviciul nu va suferi — credem — chiar de la început când mulți stagiari vor fi chiar din actualii ajutoari de judecători cari au vechime de un an sau mai mult, însă nu au putut lua locuri de judecători.

Noua lege lasă să se înțeleagă că actualii judecători de ocol sau de tribunal sunt dispensați de a da examenul de capacitate. Credem că ar fi bine a se dispensa și supleanții de exempli acei cari au 2 ani de serviciu, căci, iată ce s'ar putea întâmpla: un supleant să se presinte la examen și să nu reușească, atunci nu i se va da un loc

de judecător de ocol, dar va rămânea judecător de tribunal — de instanță superioară deci — unde legea nu-i cere un asemenea examen.

În privința distribuirii locurilor fiind-că noul proiect pune principiul că funcțiunile în magistratură să se dea după merit, ar fi bine ca la punerea în aplicare a noii legi, să se declare vacante toate locurile de judecător de ocol și candidații să aibă alegerea locurilor după ordinea de clasificație de la examen, iar pentru cei scutiți de examen, după vechimea ce o au.

Relativ la competența judecătorilor de a autentifica acte credem că ar fi bine să li se dea în căderea lor și autentificarea testamentelor, căci tocmai în asemenea cazuri e mai greu de venit la oraș când poate testatorul e bolnav și e pericol în întârziere.

Opoziția ar fi bine să se desființeze în penal cel puțin, dacă nu și în civil și, în ori-ce caz, a se pune sancțiunea pentru cazul când nu dovedești cu *acte scrise* că ai fost împedecat a veni, de a fi expus să fi se respingă opoziția de plano.

Noua lege a mai avut în vedere de a se înălța prestigiul magistraților și de aceea credem că ar fi bine să se prevadă în lege că poliția audiențelor o are judecătorul dându-i-se dreptul de a judeca imediat, pedepsind cu închisoare și amendă, pe cei ce vor arăta lipsă de deferență judecătorului în cabinet sau în ședință. Credem chiar că ar fi bine ca insulta judecătorului să fie calificată ultraj, or unde și or când i s'ar aduce, de oare-ce judecătorul ambulant și când e pe drum e în exercițiul funcției, cu atât mai mult cu cât el e însărcinat și cu poliția judiciară în ocolul său. Pentru aceasta zicem că ar mai trebui chiar să i se dea o înșignă ca semn de distincție și pentru a-l face mai impunător.

În legătură cu aceleași principii ar fi bine a se decreta roba obligatorie pentru judecătorii de ocol cum e și pentru cei de tribunal.

Focșani, 23 Noembrie 907

**G. I. Demetriu**  
Substitut Putna

## INFORMAȚIUNI

D-1 P. Păpescu-Muscel, în o broșură de 100 pag. imprimată în Tip G. I. Nicolaevici, București, sub titlul «*Izgonirea mea din Magistratură*», acuză pe Ministrul Justiției că, prin destituirea sa, a comis o injustiție și că a adus cea mai gravă atingere Instituțiunei Magistraturei.

Compatriotul nostru, d-1 Jaques Rosen, ș'a susținut cu'n strălucit succes teza sa de doctorat înaintea Facultății de drept din Paris, tratând: *Recidiva în Dreptul Penal Român*.

D-1 Rosen, fiind felicitat, a fost declarat laureat al acelei Facultăți

D-1 C. Vasilescu, avocat din Pitești, a dat la lumină o broșură în 240 pag., tratând: **DESPRE SIMULAȚIE ÎN DREPTUL POZITIV**. Prețul 3 lei.